

Розставання

Левко Боровиковський

(3 пісень)

Ой кряче ворон, негодоньку чує:
Щось козакові серденько віщує.
Козак сідла коня вороного,
Він хоче їхать до краю чужого,
Хоче на полі пошукати долі:
Козацька охота - гірше неволі.
Роду й худоби не жаль козакові.
Та жаль дівчини йому молодії.

Зіронька ясна за місяцем сходить:
Козак із двора коника виводить;
Козак на коні вороному грає;
Дівчина вийшла, козака питає:
"Серце-козаче, як рано рушаєш, -
Куди так рано з двору виїжджаєш?
Чи їдеш в поле сонечко стрічати,
Чи тугу з серця в степу розсипати?"

Козак

Зірко-дівчино! Треба нам розстатись.
Серденьку скушно, душно дома жити,
Їду по степу тугоньку розбити;
Буду я в морі коня напувати,
Буду край моря доленьки шукати.

Дівчина

Місяцю ясний! - не їдь ти далеко:
Щось моє б'ється серденько нелегко
Кінь під тобою вороний сумує -
Кінь вороненький недоленьку чує.

Козак

Дівчино-душко! – Серденько не знає,
Де козакова доленька гуляє;
Кінь вороненький того зажурився,
Що ще сьогодні води не напився...

Дівчина

Свіжий барвінку! Хто ж тобі без мене
Білу на полі постільку постеле?
Кому в чужбині ти промовиш слово?
З ким ти поділиш вірну розмову?

Козак

Крихто Марусю! Білу постелю
Сніг, завірюха у полі постелють;
Серцем сирітським,, щирими словами
Буду балакати з буйними вітрами.

Дівчина

Голубе сизий, козаченьку любий!
Хто ж тебе в полі к серцю приголубить?
Хто тебе вкриє звечора легенько,
Хто тебе збудить до світа раненько?

Козак

Яр між горами мене приголубить;
Густі тумани звечора прикриють;
Пуща над яром з вітрами розбудить,
Рання в полі роса личко змиє.

Дівчина

Серце-козаче! В далекій країні
Ти ж не забудеш об своїй дівчині?
Словом, хоч рідко, рідним відзивайся...
Та гірше всього – додому не гайся!

Козак

Буду я письма сльозами писати,
Буду вітрами письма присилати...
Де козакові – де в світі не бути, –
Як тебе, серце, як тебе забути?!
Мені згадають темненької ночі
Дві ясні зірки – твої карі очі;
Серцю згадають, милої любови,
В ворона крила – твої чорні брови;
Рум'яні щоки – кущ в лозі калини;
Сосна в діброві – станочок дівчини...

Дівчина

Серця, ж, козаче, не давай нікому, –
Та швидше, милий, вертайся додому!

Козак

Тоді я буду додому вертатися,
Як буде шука з голубом кохатися;
Як Дніпр наш буде синє море пити
Та буде хвилю назуспять котити...
Треба вірненько Дніпрові служити,
Прийдеться в полі головку зложити!..

Дівчина

Хто ж тобі в полі очиці закриє;
Хто біле тіло до гробу обміє?
Хто проспівас над тілом, козаче,
Викопа яму, як рідне заплаче?

Козак

Крилами ворон очиці закриє;
Дош із вітрами біле тіло змиє;
Кінь вірний яму виб'є копитами;
Дикі завиють звірі коло ями;
Намісто дзвонів – вороння закриє;
Біла на полі береза заплаче.

Кінь полетів – на вітрі грива має;
У воріт стоя, дівчина ридає.
В раннім тумані козаченько скрився;
В дівки рукавчик слізьми ізмочився.
Блудить, літає козаченько в полі:
Козацька охота – гірше неволі.

В три годи вітер ворона заносить;
Ворон дівчині кісточку приносить.
То ж тая кістка – козака милого:
Вже три годи – дівка вийшла за другого.